

B11/11th US ACR

TAY NINH 10 Mar 1967

WSPA0 6 APR 1967

~~#6~~

R17

VỀ VẤN ĐỀ STA-LIN

BÀI THỨ HAI BÌNH LUẬN VỀ BỨC THƯ NGỎ
CỦA BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG
ĐẢNG CỘNG SẢN LIÊN-XÔ

2086

NHÀ XUẤT BẢN NGOẠI VĂN
BẮC-KINH

VỀ VẤN ĐỀ STA-LIN

BÀI THỨ HAI BÌNH LUẬN VỀ BỨC THƯ NGỎ
CỦA BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG
ĐẢNG CỘNG SẢN LIÊN-XÔ

Ban biên tập Nhân dân nhật báo

Ban biên tập tạp chí Cờ đỏ

(Ngày 13-9-1963)

NHÀ XUẤT BẢN NGOẠI VĂN

HÀC-KINH-1963

VẤN đề Sta-lin là một vấn đề lớn trong phạm vi thế giới, nó đã từng gây phản ứng của tất cả các giai cấp ở các nước trên thế giới, cho đến nay vẫn còn đang bàn luận sôi nổi. Các giai cấp khác nhau, các chính đảng hoặc những phái chính trị đại diện cho các giai cấp đó đều có những ý kiến khác nhau. Theo dự đoán thì, trong thế kỷ hiện tại cũng vẫn chưa có thể đi đến kết luận cuối cùng về vấn đề này được. Nhưng, trong phạm vi giai cấp công nhân quốc tế và nhân dân cách mạng, ý kiến của đa số người kỹ thực là giống nhau. Họ không tán thành việc hoàn toàn phủ định Sta-lin, hơn nữa họ ngày càng tưởng nhớ đến Sta-lin. Ngay ở Liên-xô cũng như vậy. Sự tranh luận của chúng tôi với những người lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô là sự tranh luận với một số người. Chúng tôi hy vọng thuyết phục số người này để có lợi cho việc đẩy mạnh sự nghiệp cách mạng. Đó là mục đích của chúng tôi viết bài này.

Đảng cộng sản Trung-quốc trước nay vẫn cho rằng, đồng chí Khor-rút-sốp lợi dụng cái gọi là “chống mê tín cá nhân”, hoàn toàn phủ định Sta-lin là hoàn toàn sai lầm và có dụng tâm khác.

Bức thư ngày 14 tháng 6 của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Trung-quốc vạch ra rằng, cái gọi là “chống mê tín cá nhân” là trái với học thuyết hoàn chỉnh của Lê-nin về mối quan hệ giữa lãnh tụ, chính đảng, giai

cấp và quần chúng, phá hoại nguyên tắc của chế độ tập trung dân chủ trong Đảng.

Bức thư ngỏ của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Liên-xô tránh không trả lời những luận điểm có tính chất nguyên tắc mà chúng tôi đề ra, chỉ chụp cho những người cộng sản Trung-quốc cái mũ "kẻ bảo vệ mê tín cá nhân và truyền bá tư tưởng sai lầm của Sta-lin".

Khi chống lại bọn men-sê-vich, Lê-nin đã nói: "Không trả lời những luận điểm có tính chất nguyên tắc của đối phương, mà chụp bừa cho đối phương cái mũ «quá khích», như vậy không phải tranh luận, mà là chửi bới". Thái độ trong bức thư ngỏ của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Liên-xô giống hệt thái độ của bọn men-sê-vich.

Mặc dù bức thư ngỏ của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Liên-xô dùng sự chửi bới để thay thế cho việc tranh luận, chúng tôi vẫn đưa ra những luận điểm có tính chất nguyên tắc và nhiều sự thật để trả lời bức thư ngỏ của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Liên-xô.

Liên-xô vĩ đại là một nước chuyên chính vô sản đầu tiên trên thế giới. Người lãnh đạo chủ yếu của Đảng và Chính phủ nước chuyên chính vô sản đó thoát đầu là Lê-nin, sau khi Lê-nin mất là Sta-lin.

Sau khi Lê-nin mất, Sta-lin chẳng những là người lãnh đạo của Đảng và Chính phủ Liên-xô, mà còn được công nhận là lãnh tụ của phong trào cộng sản quốc tế.

Lịch sử của nước xã hội chủ nghĩa đầu tiên bắt đầu từ cách mạng tháng Mười, đến nay mới có 46 năm. Gần 30 năm trong số 46 năm ấy, Sta-lin là người lãnh đạo chủ

yếu của nước đó. Cuộc đời hoạt động của Sta-lin đã chiếm một địa vị hết sức quan trọng trên lịch sử nền chuyên chính vô sản cũng như trên lịch sử của phong trào cộng sản quốc tế.

Xưa nay, Đảng cộng sản Trung-quốc vẫn cho rằng, vấn đề nhận thức và đối xử với Sta-lin như thế nào, không phải chỉ là vấn đề đánh giá cá nhân Sta-lin, mà điều quan trọng hơn là vấn đề làm thế nào để tổng kết những kinh nghiệm lịch sử của chuyên chính vô sản và những kinh nghiệm lịch sử của phong trào cộng sản quốc tế từ sau khi Lê-nin mất.

Tại Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô, đồng chí Khor-rút-sốp đã hoàn toàn phủ định Sta-lin. Đối với một vấn đề nguyên tắc có liên quan đến phong trào cộng sản quốc tế như vậy, Khor-rút-sốp đã không thảo luận trước với các đảng anh em, mà sau đó lại còn cưỡng ép các đảng anh em phải tiếp nhận sự việc đã rồi ấy. Nếu người nào đánh giá Sta-lin khác với Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô thì, người đó chẳng những bị coi là “bảo vệ mê tín cá nhân”, mà còn là “can thiệp” vào công việc nội bộ của Đảng cộng sản Liên-xô. Nhưng, không ai có thể phủ nhận được ý nghĩa quốc tế của kinh nghiệm lịch sử của Nhà nước chuyên chính vô sản đầu tiên, không thể phủ nhận được sự thật lịch sử là Sta-lin đã từng là người lãnh đạo phong trào cộng sản quốc tế, do đó cũng không thể phủ nhận được rằng, đánh giá Sta-lin là vấn đề nguyên tắc trọng đại chung có liên quan đến phong trào cộng sản quốc tế. Vậy những người lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô có lý do gì mà cấm đoán các đảng

anh em khác phân tích và đánh giá một cách thực sự cầu thị đối với Sta-lin?

Đảng cộng sản Trung-quốc xưa nay vẫn cho rằng, cần phải dùng phương pháp duy vật lịch sử, căn cứ vào thực tế lịch sử bấy giờ mà phân tích một cách toàn diện, khách quan và khoa học đối với những công trạng và sai lầm của Sta-lin; chứ không nên dùng phương pháp duy tâm lịch sử, tùy tiện bóp méo và sửa đổi lịch sử, hoàn toàn phủ định Sta-lin một cách chủ quan và thô bạo.

Đảng cộng sản Trung-quốc xưa nay vẫn cho rằng, Sta-lin có phạm một số sai lầm. Những sai lầm đó có nguồn gốc nhận thức tư tưởng, cũng có nguồn gốc lịch sử xã hội. Đứng trên lập trường đúng đắn và dùng phương pháp đúng đắn để phê phán những sai lầm mà Sta-lin thực sự mắc phải mà không dựng đứng ra những sai lầm rồi gán cho Sta-lin, là điều cần thiết. Nhưng, xưa nay chúng tôi vẫn phản đối việc phê phán Sta-lin một cách không đúng đắn bằng phương pháp sai lầm và đứng trên lập trường sai lầm.

Khi Lê-nin còn sống, Sta-lin đã từng đấu tranh chống chế độ Nga hoàng và truyền bá chủ nghĩa Mác; sau khi tham gia cơ quan lãnh đạo Ban chấp hành trung ương Đảng bôn-sê-vích do Lê-nin đứng đầu, Sta-lin đã từng đấu tranh để chuẩn bị cho cuộc cách mạng năm 1917; và đã bảo vệ những thành quả của cách mạng vô sản sau cách mạng tháng Mười.

Sau khi Lê-nin mất, Sta-lin đã lãnh đạo Đảng cộng sản và nhân dân Liên-xô kiên quyết đấu tranh chống mọi kẻ

thù trong và ngoài nước, bảo vệ và củng cố nước xã hội chủ nghĩa đầu tiên trên thế giới.

Stalin đã lãnh đạo Đảng cộng sản và nhân dân Liên-xô, kiên trì đường lối công nghiệp hóa xã hội chủ nghĩa và tập thể hóa nông nghiệp trong nước, và giành được những thành tựu vĩ đại trong công cuộc cải tạo xã hội chủ nghĩa và xây dựng chủ nghĩa xã hội.

Stalin đã lãnh đạo Đảng cộng sản, nhân dân và quân đội Liên-xô chiến đấu vô cùng gian khổ, giành được thắng lợi vĩ đại trong chiến tranh chống phát xít.

Stalin đã bảo vệ và phát triển chủ nghĩa Mác—Lê-nin trong cuộc đấu tranh chống chủ nghĩa cơ hội với mọi màu sắc, chống kẻ thù của chủ nghĩa Lê-nin là bọn Tờ-rốt-sky, bọn Di-nô-vi-éc, bọn Bu-kha-rin và bọn tay sai tư sản khác.

Stalin đã có những đóng góp không thể xóa nhòa được đối với phong trào cộng sản quốc tế bằng một loạt trước tác lý luận của mình là những văn kiện bất hủ của chủ nghĩa Mác—Lê-nin.

Nói chung, Đảng cộng sản và Chính phủ Liên-xô dưới sự lãnh đạo của Stalin đã thi hành chính sách đối ngoại phù hợp với chủ nghĩa quốc tế vô sản, và có sự giúp đỡ lớn lao cho cuộc đấu tranh cách mạng của nhân dân các nước trên thế giới, bao gồm cả cuộc đấu tranh cách mạng của nhân dân Trung-quốc.

Stalin đứng trên hàng đầu của trào lưu lịch sử đề chỉ đạo cuộc đấu tranh, là kẻ thù không thể điều hòa của bọn đế quốc và tất cả bọn phản động.

Mọi hoạt động của Stalin đã gắn bó chặt chẽ với cuộc đấu tranh của Đảng cộng sản Liên-xô vĩ đại và nhân dân

Liên-xô vĩ đại, và không tách rời với cuộc đấu tranh cách mạng của nhân dân toàn thế giới.

Cuộc đời Sta-lin là cuộc đời của một người mác-xít lê-nin-nít vĩ đại, một nhà cách mạng vô sản vĩ đại.

Sta-lin là một người mác-xít lê-nin-nít và nhà cách mạng vô sản vĩ đại đã có những công trạng đối với nhân dân Liên-xô và phong trào cộng sản quốc tế, nhưng đồng thời cũng thực sự phạm một số sai lầm. Những sai lầm của Sta-lin, có một số là sai lầm về nguyên tắc, cũng có một số là sai lầm trong công tác cụ thể; có một số là sai lầm có thể tránh khỏi, cũng có một số là sai lầm khó tránh khỏi trong tình hình nền chuyên chính vô sản chưa có tiền lệ.

Trên một số vấn đề, phương pháp tư tưởng của Sta-lin đã xa rời chủ nghĩa duy vật biện chứng, rơi vào chủ nghĩa siêu hình và chủ quan, do đó có lúc đã xa rời tình hình thực tế, xa rời quần chúng. Trong cuộc đấu tranh ở trong và ngoài Đảng, có lúc và có những vấn đề Sta-lin đã lẫn lộn hai loại mâu thuẫn có tính chất khác nhau là mâu thuẫn giữa địch và ta với mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, lẫn lộn phương pháp khác nhau để giải quyết hai loại mâu thuẫn đó. Khi lãnh đạo công tác thanh trừ phản cách mạng, Sta-lin đã trừng trị một cách đúng đắn rất nhiều tên phản cách mạng cần phải trừng trị, nhưng đồng thời cũng xử sai một số người tốt, như đã phạm sai lầm có hành động quá trớn trong việc thanh trừ phản cách mạng năm 1937 và 1938. Trong tổ chức Đảng và Nhà nước, Sta-lin không thi hành đầy đủ hoặc vi phạm phần nào chế độ tập trung dân chủ vô sản. Về

mặt xử trí mối quan hệ với các đảng và các nước anh em, Sta-lin cũng phạm một số sai lầm. Trong phong trào cộng sản quốc tế, Sta-lin cũng có một số chủ trương sai lầm. Những sai lầm đó đã gây nên một số tổn thất cho Liên-xô và phong trào cộng sản quốc tế.

Những công trạng và sai lầm trong đời Sta-lin là thực tế khách quan của lịch sử. Nếu đem so sánh công trạng với sai lầm của Sta-lin, thì công trạng vẫn lớn hơn. Trong đời Sta-lin mặt đúng đắn là chủ yếu, sai lầm là thứ yếu. Khi tổng kết toàn bộ tư tưởng và công tác của Sta-lin, mỗi người cộng sản chính trực và tôn trọng lịch sử, nhất định trước hết thấy rõ mặt chủ yếu của Sta-lin. Vì vậy, khi nhận thức, phê phán và khắc phục những sai lầm của Sta-lin một cách đúng đắn, cần phải bảo vệ mặt chủ yếu trong đời Sta-lin, bảo vệ chủ nghĩa Mác—Lê-nin mà Sta-lin đã từng bảo vệ và phát triển.

Đối với một số sai lầm chỉ đứng hàng thứ yếu trong đời Sta-lin, cần phải coi là những bài học lịch sử để làm cho những người cộng sản Liên-xô và những người cộng sản các nước lấy đó làm gương răn mình, không tái phạm những sai lầm đó nữa, hoặc ít phạm hơn, như vậy là có ích. Những kinh nghiệm lịch sử dù là tích cực hay tiêu cực, nếu được tổng kết một cách đúng đắn, phù hợp với thực tế lịch sử mà không bị xuyên tạc thì đều có bổ ích đối với tất cả những người cộng sản.

Lê-nin đã nhiều lần vạch ra rằng, những người mác-xít hoàn toàn khác với bọn xét lại đệ nhị Quốc tế trong thái độ đối với những người như Bê-ben, Rô-da Lúc-xăm-bua tuy mắc một số sai lầm nhưng vẫn xứng đáng là

những nhà cách mạng vô sản vĩ đại. Những người mácxít không che giấu những sai lầm của Bê-ben, Rô-da Lút-xăm-bua, mà còn thông qua những sai lầm của họ để “học tránh những sai lầm ấy, cần phải phù hợp với yêu cầu nghiêm khắc hơn của chủ nghĩa Mác cách mạng”. Trái lại với điều đó, bọn xét lại thì “hí hửng” và “mừng như điên dại” trước những sai lầm của Bê-ben và Rô-da Lút-xăm-bua. Vì thế, Lê-nin đã chế nhạo bọn xét lại bằng một câu ngụ ngôn Nga là: “Chim ưng có lúc bay thấp hơn gà, nhưng gà không bao giờ bay cao được như chim ưng”. Bê-ben, Rô-da Lút-xăm-bua là “những người cộng sản vĩ đại”, tuy mắc sai lầm, nhưng trước sau họ vẫn là “chim ưng”, còn bọn xét lại thì chỉ là một đàn “gà” “giữa đồng phân ở sân sau của phong trào công nhân”.

Tác dụng của Bê-ben, Rô-da Lút-xăm-bua trên lịch sử, còn kém xa so với Sta-lin. Sta-lin là người lãnh đạo vĩ đại của nền chuyên chính vô sản và phong trào cộng sản quốc tế của một thời đại lịch sử, vì vậy việc đánh giá Sta-lin cần phải thận trọng hơn.

Những người lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô chỉ trích Đảng cộng sản Trung-quốc “bào chữa” cho Sta-lin. Đúng, chúng tôi bào chữa cho Sta-lin. Trước tình hình Khơ-rút-sốp bóp méo lịch sử, hoàn toàn phủ định Sta-lin, vì lợi ích của phong trào cộng sản quốc tế, chúng tôi tất nhiên và có trách nhiệm phải đứng lên bào chữa cho Sta-lin.

Đảng cộng sản Trung-quốc bào chữa cho Sta-lin là bào chữa mặt đúng đắn của Sta-lin, bào chữa cho lịch sử đấu

tranh vẻ vang của Nhà nước chuyên chính vô sản đầu tiên trên thế giới ra đời trong cách mạng tháng Mười, bảo chữa cho lịch sử đấu tranh vẻ vang của Đảng cộng sản Liên-xô, bảo chữa cho thanh danh của phong trào cộng sản quốc tế trong nhân dân lao động toàn thế giới. Nói tóm lại, là bảo chữa cho lý luận và thực tiễn của chủ nghĩa Mác—Lê-nin. Chẳng riêng những người cộng sản Trung-quốc làm như vậy mà tất cả những người cộng sản trung thành với chủ nghĩa Mác—Lê-nin, tất cả những người kiên quyết làm cách mạng, tất cả những người chính trực cũng đã hoặc đang làm như vậy.

Chúng tôi bảo chữa cho Sta-lin không phải là bảo chữa cho những sai lầm của Sta-lin. Đối với một số sai lầm của Sta-lin, từ lâu những người cộng sản Trung-quốc đã có những thề hội thiết thân. Trong lịch sử, Đảng cộng sản Trung-quốc đã từng phạm sai lầm theo đường lối cơ hội “tả” khuynh và hữu khuynh. Những sai lầm đó, đứng về nguyên nhân quốc tế mà nói, thì có mấy lần là chịu ảnh hưởng của một số sai lầm của Sta-lin. Ngay trong thời kỳ cuối những năm 20 và suốt cả những năm 30, kể đó là trong thời kỳ đầu và thời kỳ giữa của những năm 40, những người mác-xít lê-nin-nít Trung-quốc tiêu biểu là đồng chí Mao Trạch-Đông và đồng chí Lưu Thiệu-Kỳ, đã ngăn chặn ảnh hưởng của một số sai lầm của Sta-lin, đồng thời đã dần dần khắc phục đường lối sai lầm cơ hội “tả” khuynh và hữu khuynh, cuối cùng đưa cách mạng Trung-quốc đến thắng lợi.

Nhưng, vì một số chủ trương sai lầm của Sta-lin là do một số đồng chí Trung-quốc tiếp nhận và thi hành, bản

thân người Trung-quốc phải gánh trách nhiệm, vì vậy khi Đảng chúng tôi tiến hành cuộc đấu tranh chống chủ nghĩa cơ hội “tả” khuynh và hữu khuynh, bao giờ cũng chỉ phê bình những đồng chí của chúng tôi đã phạm sai lầm thôi, chứ không đổ trách nhiệm cho Sta-lin. Chúng tôi tiến hành việc phê bình là nhằm mục đích phân rõ phải trái, tiếp nhận bài học, đẩy mạnh sự nghiệp cách mạng tiến lên. Đối với những đồng chí phạm sai lầm, họ sửa chữa thì thôi. Nếu họ không sửa, chúng tôi cũng có thể chờ đợi họ dần dần giác ngộ qua kinh nghiệm thực tiễn, miễn là họ không tổ chức tập đoàn bí mật, ngấm ngầm hoạt động phá hoại. Phương pháp mà chúng tôi áp dụng là phương pháp bình thường phê bình và tự phê bình trong nội bộ Đảng, là xuất phát từ nguyện vọng đoàn kết, kinh qua phê bình hoặc đấu tranh, đạt tới sự đoàn kết mới trên cơ sở mới, do đó đã thu được hiệu quả tốt. Chúng tôi cho rằng, đó là mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, không phải mâu thuẫn giữa địch và ta, cho nên cần phải dùng phương pháp như vậy để giải quyết.

Từ Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô đến nay, đồng chí Khe-rút-sốp và một số người lãnh đạo khác của Đảng cộng sản Liên-xô đã có thái độ như thế nào đối với Sta-lin?

Họ không phân tích cuộc đời hoạt động của Sta-lin một cách toàn diện, khoa học và theo quan điểm lịch sử, mà là bất phân phải trái, hoàn toàn phủ định.

Họ đối xử với Sta-lin không phải bằng thái độ đối xử với đồng chí mà bằng thái độ đối xử với kẻ thù.

Họ không dùng phương pháp phê bình và tự phê bình, tổng kết những bài học kinh nghiệm mà lại đổ tất cả những sai lầm cho Sta-lin, hoặc gán bừa cho Sta-lin những cái gọi là “sai lầm” mà họ tùy tiện bịa ra.

Họ không trình bày sự thật, nói lý nói lẽ, mà dùng những lời nói xui giục, mê hoặc lòng người để công kích cá nhân Sta-lin.

Kho-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin nào là “tên hung thủ”, “tội phạm hình sự”, “kẻ cướp”, “con bạc”, “tên bạo chúa kiểu I-van hung tàn”, “tên độc tài lớn nhất trong lịch sử nước Nga”, “đồ khốn nạn”, “đồ ngốc”, v.v... Khi buộc phải nêu ra những lời nói thâm độc bần thiú và đê tiện đó, chúng tôi thực lấy làm ngại làm như bần giấy bút của mình.

Kho-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin là “tên độc tài lớn nhất trong lịch sử nước Nga”. Như thế chẳng phải có nghĩa là nói, trong suốt khoảng thời gian dài tới 30 năm, nhân dân Liên-xô không phải sống dưới chế độ xã hội chủ nghĩa, mà là sống dưới ách “bạo chính” của “tên độc tài lớn nhất trong lịch sử nước Nga” hay sao? Nhân dân Liên-xô vĩ đại và nhân dân cách mạng toàn thế giới tuyệt đối không thể đồng ý với luận điệu vu khống đó!

Kho-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin là “tên bạo chúa kiểu I-van hung tàn”. Như thế chẳng phải có nghĩa là nói, những kinh nghiệm của Đảng cộng sản Liên-xô vĩ đại và nhân dân Liên-xô vĩ đại nêu ra cho nhân dân toàn thế giới trong 30 năm, không phải là những kinh nghiệm chuyên chính vô sản mà là những kinh nghiệm dưới ách thống trị của “tên bạo chúa” phong kiến hay sao? Nhân

dân Liên-xô vĩ đại, những người cộng sản Liên-xô và những người mác-xít lê-nin-nít trên toàn thế giới tuyệt đối không thể đồng ý với luận điệu vu khống đó!

Khơ-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin là “kẻ cướp”. Như thế chẳng phải có nghĩa là nói, nước xã hội chủ nghĩa đầu tiên trên thế giới đã từng là nước do một tên “kẻ cướp” cầm đầu trong một thời gian dài hay sao? Nhân dân Liên-xô vĩ đại và nhân dân cách mạng toàn thế giới tuyệt đối không thể đồng ý với luận điệu vu khống đó!

Khơ-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin là “đồ khốn nạn”. Như thế chẳng phải có nghĩa là nói, Đảng cộng sản Liên-xô tiến hành cuộc đấu tranh cách mạng anh dũng trong mấy chục năm qua đã từng là một chính đảng mà lãnh tụ của nó là “đồ khốn nạn” hay sao? Những người cộng sản Liên-xô và những người mác-xít lê-nin-nít trên toàn thế giới tuyệt đối không thể đồng ý với luận điệu vu khống đó!

Khơ-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin là “đồ ngốc”. Như thế chẳng phải có nghĩa là nói, quân đội Liên-xô vĩ đại chiến thắng trong cuộc chiến tranh chống phát xít, đã từng là một quân đội mà thống soái tối cao của nó là “đồ ngốc” hay sao? Các cán bộ và chiến sĩ trong quân đội Liên-xô vinh quang và tất cả các chiến sĩ chống phát xít trên toàn thế giới tuyệt đối không thể đồng ý với luận điệu vu khống đó!

Khơ-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin là “tên hung thú”. Như thế chẳng phải có nghĩa là nói, phong trào cộng sản quốc tế lại tôn “tên hung thú” làm bậc thầy của mình trong mấy chục năm hay sao? Những người cộng sản trên

toàn thế giới, kể cả những người cộng sản Liên-xô, tuyệt đối không thể đồng ý với luận điệu vu khống đó!

Kho-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin là “con bạc”. Như thế chẳng phải có nghĩa là nói, trong cuộc đấu tranh chống chủ nghĩa đế quốc và bọn phản động, nhân dân cách mạng các nước đã từng lấy “con bạc” làm người cầm cờ của mình hay sao? Nhân dân cách mạng toàn thế giới kể cả nhân dân Liên-xô, tuyệt đối không thể đồng ý với luận điệu vu khống đó!

Kho-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin như vậy là hết sức làm nhục nhân dân Liên-xô vĩ đại, hết sức làm nhục Đảng cộng sản Liên-xô, hết sức làm nhục quân đội Liên-xô, hết sức làm nhục nền chuyên chính vô sản và chế độ xã hội chủ nghĩa, hết sức làm nhục phong trào cộng sản quốc tế, hết sức làm nhục nhân dân cách mạng toàn thế giới, hết sức làm nhục chủ nghĩa Mác—Lê-nin.

Kho-rút-sốp cũng đã từng tham gia ban lãnh đạo của Đảng và Nhà nước trong thời kỳ Sta-lin lãnh đạo, nay lại vô ngực đập bàn, ra sức gào lên những lời nguyên rủa Sta-lin, thế thì Kho-rút-sốp đã đặt mình vào địa vị nào? Đặt mình vào địa vị kẻ đồng lõa của những “tên hung thủ”, “kẻ cướp”, hay là đặt mình vào địa vị cùng một giuộc với “đồ khốn nạn” và “đồ ngốc”?

Kho-rút-sốp nguyên rủa Sta-lin như vậy thì có khác gì bọn đế quốc, bọn phản động các nước và bọn phản bội chủ nghĩa cộng sản nguyên rủa Sta-lin? Tại sao Kho-rút-sốp lại căm thù Sta-lin đến tận xương tủy như vậy? Tại sao Kho-rút-sốp lại công kích Sta-lin với thái độ hung dữ hơn cả đối với kẻ thù như vậy?

Kho-rút-sốp chống Sta-lin, thực tế là điên cuồng chống lại chế độ xô-viết, chống lại Nhà nước xô-viết. Về mặt này, Kho-rút-sốp đã dùng những lời nói chẳng kém gì, thậm chí còn có phần hơn bọn phản bội Cau-ski, Tô-rốt-ski, Ti-tô và Gi-lát-s.

Chính là người ta cần phải dùng một đoạn nói trong bức thư ngỏ của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Liên-xô đề chất vấn Kho-rút-sốp: “Làm thế nào mà họ dám nói những điều như thế đối với Đảng của Lê-nin vĩ đại, đối với Tò quốc của chủ nghĩa xã hội, đối với nhân dân một nước đầu tiên trên thế giới đã hoàn thành cách mạng xã hội chủ nghĩa, đã bảo vệ những thành tựu vĩ đại của mình trong các cuộc chiến đấu quyết liệt chống chủ nghĩa đế quốc quốc tế và chống bọn phản cách mạng trong nước, đang thực hiện những kỳ tích về chủ nghĩa anh hùng và về tinh thần hy sinh trong cuộc đấu tranh xây dựng chủ nghĩa cộng sản, làm tròn nghĩa vụ quốc tế của mình một cách trung thực đối với nhân dân lao động trên toàn thế giới”!

Trong bài *Ý nghĩa chính trị của sự nguyên rủa*, Lê-nin nói: “sự nguyên rủa về chính trị thường che đậy sự hoàn toàn vô nguyên tắc về tư tưởng, bất lực, mềm yếu và mềm yếu ghê gớm của kẻ nguyên rủa.” Những người lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô lúc nào cũng cảm thấy vong hồn của Sta-lin đang uy hiếp họ, chẳng phải đã lấy việc nguyên rủa Sta-lin để che đậy cho việc hoàn toàn vô nguyên tắc, bất lực và mềm yếu ghê gớm của mình hay sao?

Tuyệt đại đa số người Liên-xô không tán thành nguyên rủa Sta-lin như vậy. Họ ngày càng tưởng nhớ đến Sta-lin.

Những người lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô đã xa rời quần chúng một cách nghiêm trọng. Giờ phút nào họ cũng cảm thấy vong hồn của Sta-lin còn phảng phất bên cạnh và đang đe dọa họ, kỳ thật thì đông đảo quần chúng nhân dân hết sức bất mãn trước việc hoàn toàn phủ định Sta-lin. Bản báo cáo mật của Khrư-rút-sốp hoàn toàn phủ định Sta-lin đọc tại Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô mãi đến nay Khrư-rút-sốp vẫn không dám đưa ra mắt nhân dân Liên-xô và tất cả nhân dân các nước trong phe xã hội chủ nghĩa, nguyên nhân là vì bản báo cáo đó là một bản báo cáo không thể để cho người ta xem, là một bản báo cáo xa rời quần chúng nghiêm trọng.

Điều đặc biệt đáng chú ý là, trong khi nguyên rủa Sta-lin đủ mọi điều, những người lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô lại “tỏ ra tôn trọng và tin cậy” bọn Ai-xen-hao và Ken-nơ-đi! Nguyên rủa Sta-lin là “tên bạo chúa kiểu I-van hung tàn”, “tên độc tài lớn nhất trong lịch sử nước Nga”, song lại tâng bốc Ai-xen-hao và Ken-nơ-đi là “được tuyệt đại đa số nhân dân Mỹ ủng hộ”! Nguyên rủa Sta-lin là “đồ ngốc”, song lại ca tụng Ai-xen-hao và Ken-nơ-đi là “sáng suốt”! Một mặt thì ra sức chửi bới người mác-xít lê-nin-nít vĩ đại, nhà cách mạng vô sản và lãnh tụ của phong trào cộng sản quốc tế, một mặt lại hết lời ca tụng những tên trùm của chủ nghĩa đế quốc, những hiện tượng đó chẳng lẽ lại ăn khớp với nhau một cách ngẫu nhiên, chứ không phải là lô-dịch tất nhiên của việc vứt bỏ chủ nghĩa Mác—Lê-nin hay sao?

Nếu Khrư-rút-sốp không chóng quên thì nên nhớ rằng trong một cuộc mít tinh quần chúng tại Mát-xcơ-va tháng

1 năm 1937, chính Khrút-sốp đã từng lên án một cách đúng đắn những kẻ công kích Sta-lin là: “Chúng công kích đồng chí Sta-lin tức là công kích toàn thể chúng ta, công kích giai cấp công nhân, công kích nhân dân lao động! Chúng công kích đồng chí Sta-lin tức là công kích học thuyết của Mác, Ăng-ghe-nh và Lê-nin!” Chính bản thân Khrút-sốp đã nhiều lần ca ngợi Sta-lin là “người bạn thân thiết và bạn chiến đấu của Lê-nin vĩ đại”, là “bậc thầy, lãnh tụ và thiên tài vĩ đại nhất của loài người”, là “nguyên soái bách chiến bách thắng vĩ đại”, là “người bạn chân thành của nhân dân”, là “bổ đề của mình”.

Nếu đem đối chiếu những lời lẽ của Khrút-sốp nói khi Sta-lin còn sống và sau khi Sta-lin chết, thì có thể thấy rõ, sự đánh giá của Khrút-sốp đối với Sta-lin đã quay ngoắt lại 180 độ.

Nếu Khrút-sốp không chóng quên thì cố nhiên nên nhớ rằng, trong thời kỳ Sta-lin lãnh đạo, chính bản thân Khrút-sốp đã hết sức tích cực ủng hộ và thừa hành chính sách thanh trừ bọn phản cách mạng lúc bấy giờ.

Tại Hội nghị đại biểu Đảng lần thứ 5 của tỉnh Mát-xcơ-va ngày 6 tháng 6 năm 1937, Khrút-sốp đã nói: “Đảng ta nhất định thẳng tay đập tan bọn phản bội thổ phỉ, quét sạch khỏi mặt đất tất cả bọn Tô-rốt-ski—tập đoàn phá hoại. Đảm bảo cho việc này chính là sự lãnh đạo vững vàng của Ban chấp hành trung ương Đảng ta và của đồng chí Sta-lin lãnh tụ của chúng ta... Chúng ta sẽ tiêu diệt sạch kẻ thù và thiêu chúng ra tro, không để lại một mống.”

Tại Hội nghị đại biểu Đảng lần thứ 4 của tỉnh Ki-ép ngày 8 tháng 6 năm 1938, Khor-rút-sốp đã nói: “Bọn Y-a-ki-ro, bọn Ba-ly-sky, bọn Li-úp-chen-ky, bọn Da-tôn-sky và những phần tử xấu khác định rước bọn địa chủ Ba-lan vào Uy-co-ren, rước bọn phát xít, địa chủ và tư bản Đức vào đây..... Chúng ta đã tiêu diệt được khá nhiều kẻ thù rồi, song còn chưa tiêu diệt được hết bọn chúng. Vì vậy cần phải đề cao cảnh giác. Chúng ta phải nhớ kỹ lời của đồng chí Sta-lin nói rằng: còn có sự bao vây của chủ nghĩa tư bản thì kẻ thù sẽ tung gián điệp và bọn phá hoại vào nơi đây của chúng ta.”

Là người đã từng có chân trong ban lãnh đạo của Đảng và Nhà nước, đã từng tích cực ủng hộ và kiên quyết thừa hành chính sách thanh trừ bọn phản cách mạng trong thời kỳ Sta-lin lãnh đạo, tại sao Khor-rút-sốp lại hoàn toàn phủ định cả thời kỳ đó, đồng thời đổ tất cả mọi sai lầm cho một mình Sta-lin, còn mình thì gột rửa sạch trơn?

Sta-lin có thể tự phê bình về những việc làm sai lầm của mình. Ví như, Sta-lin đã từng có một số chủ trương sai lầm đối với cách mạng Trung-quốc, nhưng sau khi cách mạng Trung-quốc thắng lợi, Sta-lin đã tự nhận sai lầm đó. Đối với một số sai lầm trong công tác thanh đảng, Sta-lin cũng đã thừa nhận trong bản báo cáo đọc tại Đại hội đại biểu lần thứ 18 của Đảng cộng sản (b) Liên-xô năm 1939. Còn Khor-rút-sốp thì sao? Khor-rút-sốp hoàn toàn không biết tự phê bình là cái gì, mà chỉ biết đổ tất cả sai lầm cho người khác, quy tất cả công trạng cho mình.

Những hành vi xấu xa đó của Khor-rút-sốp diễn ra giữa lúc chủ nghĩa xét lại hiện đại đang lan tràn, là điều không có gì lạ cả. Đúng như Lê-nin đã nói hồi năm 1915, khi phê bình những hành động vứt bỏ chủ nghĩa Mác của bọn xét lại đệ nhị Quốc tế: “Ngày nay, tình trạng quên bẵng mọi lời nói trước kia, chôn vùi tính nguyên tắc, vứt bỏ thế giới quan, những quyết nghị và lời hứa trang nghiêm sang một bên, là những việc không lấy gì lạ lắm”.

Một loạt sự việc xảy ra từ Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô tới nay đã chứng tỏ đây đủ việc Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô đã gây ra những hậu quả nghiêm trọng đến chừng nào rồi.

Việc hoàn toàn phủ định Sta-lin, đã cung cấp cho bọn đế quốc và bọn phản động các nước những đạn dược mà chúng hết sức mong mỏi để chống Liên-xô và chống Cộng. Ngay sau khi Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô bế mạc, bọn đế quốc đã lợi dụng bản báo cáo mật của Khor-rút-sốp chống Sta-lin, gây nên một làn sóng chống Liên-xô và chống Cộng với quy mô lớn trên khắp thế giới. Chủ nghĩa đế quốc, bọn phản động các nước, bè lũ Ti-tô và bọn cơ hội với mọi màu sắc, đều thừa cơ tấn công Liên-xô, tấn công phe xã hội chủ nghĩa, tấn công đảng cộng sản các nước, làm cho nhiều đảng và nước anh em lâm vào cảnh hết sức khó khăn.

Chiến dịch điên cuồng chống Sta-lin do Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô gây nên, làm cho bọn Tờ-rốt-sky từ lâu đã là những cái xác chết chính trị lại ngóc đầu

dậy, chúng kêu gào đòi phải “khôi phục danh dự” cho Tờ-rốt-sky. Tháng 11 năm 1961, khi Đại hội đại biểu lần thứ 22 của Đảng cộng sản Liên-xô bế mạc, cái gọi là ban bí thư quốc tế của đệ tứ Quốc tế đã gửi một “Bức thư cho Đại hội đại biểu lần thứ 22 và Ban chấp hành trung ương mới của Đảng cộng sản Liên-xô”, trong đó viết, năm 1937 Tờ-rốt-sky đã từng nói, sau này sẽ “dựng đài kỷ niệm những người bị Sta-lin hãm hại”, “ngày nay lời tiên đoán đó đã được thực hiện. Tại Đại hội đại biểu của các bạn, bí thư thứ nhất của đảng các bạn đã hứa là sẽ dựng đài kỷ niệm ấy.” Bức thư đó còn yêu cầu là tên của Tờ-rốt-sky “khắc bằng chữ vàng trên đài kỷ niệm những người bị Sta-lin hãm hại”. Bọn Tờ-rốt-sky không chút che giấu nỗi vui mừng trong đáy lòng của chúng, chúng cho rằng, chiến dịch chống Sta-lin của Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô, “đã mở cửa cho chủ nghĩa tờ-rốt-sky” và “đã hết sức có lợi cho sự tiến triển của chủ nghĩa tờ-rốt-sky và tổ chức của nó là đệ tứ Quốc tế”.

Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô hoàn toàn phủ định Sta-lin là có những mục đích đen tối.

Sta-lin mất năm 1953. Ba năm sau, Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô đã kịch liệt chống Sta-lin tại Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô; tám năm sau, Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô lại một lần nữa kịch liệt chống Sta-lin tại Đại hội đại biểu lần thứ 22 của Đảng cộng sản Liên-xô, đồng thời dời và hóa táng thi hài của Sta-lin. Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô kịch liệt chống Sta-lin hết lần này đến lần khác

như vậy là nhằm quét sạch những ảnh hưởng không thể xóa nhòa được của nhà cách mạng vô sản vĩ đại ấy trong nhân dân Liên-xô và nhân dân thế giới, cũng là nhằm phủ định chủ nghĩa Mác—Lê-nin mà Sta-lin đã từng bảo vệ và phát triển, để mở ra cho họ con đường thực hành toàn diện đường lối xét lại. Đường lối xét lại của Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô chính là bắt đầu từ Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô, tới Đại hội đại biểu lần thứ 22 của Đảng cộng sản Liên-xô thì hình thành một hệ thống hoàn chỉnh. Sự việc ngày càng chứng tỏ rõ ràng là, việc Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô sửa chữa các học thuyết của chủ nghĩa Mác—Lê-nin về chủ nghĩa đế quốc, về chiến tranh và hòa bình, về cách mạng vô sản và chuyên chính vô sản, về cách mạng ở các thuộc địa và nửa thuộc địa, về chính đảng vô sản v.v... là đều không tách rời với việc họ hoàn toàn phủ định Sta-lin.

Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô hoàn toàn phủ định Sta-lin đã tiến hành dưới chiêu bài gọi là “chống mê tín cá nhân”.

Cái gọi là “chống mê tín cá nhân” mà Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô nêu ra, không phải như lời họ đã tuyên truyền là để khôi phục lại “những quy tắc sinh hoạt trong Đảng và nguyên tắc lãnh đạo của chủ nghĩa Lê-nin”. Trái lại, đã đi ngược lại học thuyết của Lê-nin về quan hệ giữa lãnh tụ, chính đảng, giai cấp và quần chúng, đi ngược lại nguyên tắc chế độ tập trung dân chủ của Đảng. Những người mác-xít lê-nin-nít cho rằng, chính đảng cách mạng vô sản muốn thật sự trở thành bộ tư lệnh

chiến đấu của giai cấp vô sản thì phải giải quyết đúng đắn mối quan hệ giữa lãnh tụ, chính đảng, giai cấp và quần chúng, và phải được tổ chức theo nguyên tắc chế độ tập trung dân chủ. Chính đảng như vậy, cần phải có một nòng cốt lãnh đạo tương đối vững chắc. Nòng cốt lãnh đạo đó phải là những lãnh tụ đã trải qua thử thách lâu dài, biết kết hợp chân lý phổ biến của chủ nghĩa Mác—Lê-nin với thực tiễn cụ thể của cách mạng.

Lãnh tụ của chính đảng vô sản, dù là ủy viên trung ương hay ủy viên đảng bộ địa phương, xuất hiện từ trong cuộc đấu tranh giai cấp và trong phong trào cách mạng quần chúng, họ đều hết lòng trung thành với quần chúng, gắn bó với quần chúng như ruột thịt, biết tập trung một cách đúng đắn những ý kiến của quần chúng và quán triệt trong quần chúng. Lãnh tụ như vậy là đại biểu chân chính của giai cấp vô sản, và được quần chúng công nhận. Chính đảng vô sản mà có được lãnh tụ như vậy là biểu hiện của sự thành thực về chính trị của đảng đó, là niềm hy vọng vào thắng lợi của sự nghiệp của giai cấp vô sản.

Lê-nin nói hoàn toàn đúng rằng: “Trong lịch sử, chưa hề có một giai cấp nào giành được quyền thống trị, nếu nó không tìm ra được trong hàng ngũ của mình những lãnh tụ chính trị, những đại biểu tiên phong có đủ khả năng tổ chức và lãnh đạo phong trào.” Lê-nin lại nói: “Đào tạo một lớp lãnh tụ của Đảng có kinh nghiệm và uy tín rất cao, là một việc gian khổ và lâu dài. Song không làm như vậy thì chuyên chính vô sản, sự «thống nhất ý chí» của giai cấp vô sản sẽ trở thành một câu nói suông.”

Đảng cộng sản Trung-quốc xưa nay vẫn kiên trì học thuyết của chủ nghĩa Mác—Lê-nin về vai trò của quần chúng nhân dân và cá nhân trong lịch sử, kiên trì học thuyết của chủ nghĩa Mác—Lê-nin về quan hệ giữa lãnh tụ, chính đảng, giai cấp và quần chúng, kiên trì chế độ tập trung dân chủ của Đảng. Chúng tôi xưa nay vẫn kiên trì lãnh đạo tập thể, song phản đối hạ thấp vai trò của lãnh tụ. Chúng tôi coi trọng vai trò của lãnh tụ, song phản đối ca ngợi cá nhân một cách quá mức và không phù hợp với thực tế, phản đối thổi phồng vai trò của cá nhân. Theo đề nghị của đồng chí Mao Trạch-Đông, ngay từ năm 1949, Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Trung-quốc đã quyết định cấm chúc mừng ngày sinh nhật của những người lãnh đạo của Đảng, cấm lấy tên của những người lãnh đạo của Đảng đặt tên cho địa phương, phố phường và xí nghiệp.

Những chủ trương trước sau như một và đúng đắn đó của chúng tôi hoàn toàn khác với cái gọi là “chống mê tín cá nhân” do Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô đưa ra.

Sự việc ngày càng rõ ràng, Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô đưa ra cái gọi là “chống mê tín cá nhân”, không phải giống như lời họ nói là đề phát huy dân chủ, thực hiện lãnh đạo tập thể, chống thổi phồng vai trò của cá nhân, mà hoàn toàn là có dụng tâm khác.

Thực chất về cái gọi là “chống mê tín cá nhân” của Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô là gì?

Nói trắng ra, chẳng qua là:

1. Mượn có gọi là “chống mê tín cá nhân”, đề đối lập Sta-lin lãnh tụ của Đảng với tổ chức của Đảng, với giai cấp vô sản và với quần chúng nhân dân.

2. Mượn có gọi là “chống mê tín cá nhân”, đề bôi nhọ chính đảng vô sản, bôi nhọ chuyên chính vô sản và bôi nhọ chế độ xã hội chủ nghĩa.

3. Mượn có gọi là “chống mê tín cá nhân”, đề tăng bốc mình lên, đả kích những người cách mạng trung thành với chủ nghĩa Mác—Lê-nin, nhằm mở đường cho bọn mưu mô theo chủ nghĩa xét lại cướp quyền lãnh đạo của Đảng và Nhà nước.

4. Mượn có gọi là “chống mê tín cá nhân”, đề can thiệp vào công việc nội bộ của các đảng và các nước anh em, lật đổ ban lãnh đạo của các đảng và các nước anh em theo ý muốn của mình.

5. Mượn có gọi là “chống mê tín cá nhân”, đề đả kích các đảng anh em kiên trì chủ nghĩa Mác—Lê-nin, chia rẽ phong trào cộng sản quốc tế.

Khơ-rút-sốp đưa ra cái gọi là “chống mê tín cá nhân” là một âm mưu chính trị hèn mạt. Hạng người này, đúng như Mác đã nói: “về lý luận thì nó dốt đặc, nhưng về lối dùng thủ đoạn thì lại rất tài.”

Bức thư ngỏ của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Liên-xô nói, “khi tố cáo tệ mê tín cá nhân và đấu tranh chống những hậu quả của tệ đó” họ “đánh giá cao những nhà hoạt động nào có được uy tín xứng đáng”. Thế là có nghĩa gì? Có nghĩa là trong khi chĩa đạp lên Sta-lin, Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô lại tăng bốc Khơ-rút-sốp lên đến tận mây xanh.

Họ tâng bốc Khor-rút-sốp hồi cách mạng tháng Mười còn chưa phải là đảng viên cộng sản và trong thời kỳ nội chiến chỉ là một nhân viên công tác chính trị cấp thấp, là “người tích cực sáng lập Hồng quân”.

Họ quy tất cả những công trạng to lớn của chiến dịch có tính chất quyết định trong cuộc chiến tranh bảo vệ Tổ quốc của Liên-xô cho Khor-rút-sốp, nói rằng, trong chiến dịch Sta-lin-gờ-rát, “rất thường xuyên nghe thấy tiếng nói của Khor-rút-sốp”, Khor-rút-sốp là “linh hồn của những người Sta-lin-gờ-rát”.

Họ quy tất cả mọi thành tựu vĩ đại về vũ khí hạt nhân và kỹ thuật tên lửa cho Khor-rút-sốp, nói Khor-rút-sốp là “cha của vũ trụ”. Nhưng, ai nấy đều biết, Liên-xô chế tạo được bom nguyên tử và bom khinh khí đều là những thành tựu vĩ đại của các nhà khoa học kỹ thuật và nhân dân Liên-xô trong thời kỳ Sta-lin lãnh đạo. Kỹ thuật tên lửa cũng được đặt cơ sở trong thời kỳ Sta-lin lãnh đạo. Vậy sao lại có thể xóa nhòa được tất cả những sự thật lịch sử quan trọng ấy? Sao lại có thể quy tất cả mọi công lao ấy cho Khor-rút-sốp?

Họ tâng bốc Khor-rút-sốp, người đã sửa chữa những nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Mác—Lê-nin và cho chủ nghĩa Lê-nin đã lỗi thời, là “tấm gương sáng chói phát triển một cách sáng tạo và làm phong phú thêm lý luận của chủ nghĩa Mác—Lê-nin”.

Tất cả những việc ấy, Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô đã làm dưới sự che đậy bằng khẩu hiệu gọi là “chống mê tín cá nhân”, trên thực tế, đúng như Lê-nin đã nói là “lời một số lãnh tụ mới hở mồm miệng là nói

cán nói bậy, tuôn ra những luận điệu hoang đường, thay thế cho những lãnh tụ lão thành có những hiểu biết của người bình thường về những sự vật thông thường”.

Bức thư ngỏ của Ban chấp hành trung ương Đảng cộng sản Liên-xô vụ không lập trường kiên trì chủ nghĩa Mác—Lê-nin của chúng tôi là “cố bắt các đảng khác phải chấp nhận những trật tự, hệ tư tưởng và đạo đức, những hình thức và phương pháp lãnh đạo đã từng thịnh hành trong thời kỳ tẻ mê tín cá nhân”. Cách nói đó, càng phơi trần hơn nữa sự hoang đường vô căn cứ của cái gọi là “chống mê tín cá nhân”.

Theo cách nói của những người lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô thì, sau khi cách mạng tháng Mười chấm dứt thời kỳ tư bản chủ nghĩa ở Nga, tại Liên-xô lại xuất hiện một cái gọi là “thời kỳ mê tín cá nhân”. “Trật tự xã hội”, “hệ tư tưởng và đạo đức” trong thời kỳ này, hình như không phải là chủ nghĩa xã hội. Trong thời kỳ này, nhân dân lao động Liên-xô đã bị “áp bức nặng nề”, bao trùm “cái không khí sợ hãi, nghi kỵ, ngờ vực đã từng đầu độc đời sống của nhân dân”, sự phát triển của xã hội Liên-xô đã bị trở ngại.

Trong bài diễn văn đọc tại cuộc mít tinh Liên-xô—Hung-ga-ri hữu nghị ngày 19 tháng 7 năm 1963, Khrút-sốp đã nói nhiều về sự thống trị “khủng bố” của Sta-lin, nói Sta-lin “là đấng búa rìu đề duy trì chính quyền của mình”. Khrút-sốp miêu họa trật tự xã hội lúc bấy giờ, nói rằng, “lúc bấy giờ, khi một người đi làm thường không biết là mình có còn được trở về nhà hay không, có còn được thấy vợ con mình hay không.”

Theo lời Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô nói thì, xã hội trong “thời kỳ mê tín cá nhân” thật còn “ghê tởm” và “dã man” hơn cả thời kỳ phong kiến và tư bản nữa.

Theo cách nói của Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô thì, trong mấy chục năm nay, nền chuyên chính vô sản và chế độ xã hội xã hội chủ nghĩa ra đời trong cách mạng tháng Mười, vẫn không giải thoát được sự áp bức cho nhân dân lao động, vẫn không đẩy mạnh được sự phát triển của xã hội Liên-xô. Chỉ có sau khi Đại hội đại biểu lần thứ 20 của Đảng cộng sản Liên-xô tiến hành cái gọi là “chống mê tín cá nhân”, mới giải thoát được “sự áp bức nặng nề” cho nhân dân lao động, mới đột nhiên “đẩy mạnh được sự phát triển của xã hội Liên-xô”.

Khơ-rút-sốp nói: “Hừ! Nếu Sta-lin chết sớm đi 10 năm thì tốt biết bao!” Mọi người đều hiết, Sta-lin mất năm 1953, nếu mất sớm đi 10 năm thì là đúng năm 1943, khi Liên-xô bắt đầu phản công trong cuộc chiến tranh bảo vệ Tổ quốc. Trong thời gian đó, kẻ nào đã mong Sta-lin chết? Hít-le!

Trong lịch sử của phong trào cộng sản quốc tế, kẻ thù của chủ nghĩa Mác—Lê-nin, lợi dụng những khẩu hiệu như gọi là “chống mê tín cá nhân” để phỉ báng lãnh tụ và phá hoại sự nghiệp của giai cấp vô sản, không phải là cái trò gì mới mẻ, mà là thủ đoạn hèn mạt người ta đã biết tống từ lâu.

Trong thời kỳ đệ nhất Quốc tế, tên mưu mô Ba-cu-nin đã từng lợi dụng những khẩu hiệu tương tự như vậy để nguyên rủa Mác. Đề lừa lấy được sự tin cậy của Mác đối

với hân, ban đầu, tên mưu mô này đã từng viết thư cho Mác nói rằng: "Tôi là học trò của ông, và đó là một việc vẻ vang đối với tôi". Nhưng sau đó, khi âm mưu cướp quyền lãnh đạo đệ nhất Quốc tế của hân bị thất bại, hân lại nguyên rủa Mác "là một người Đức và người Do-thái, Mác từ đầu đến chân là một kẻ quyền uy", là một "tên độc tài".

Trong thời kỳ đệ nhị Quốc tế, tên phản bội Cau-ski cũng đã từng lợi dụng những khẩu hiệu đề nguyên rủa Lê-nin. Cau-ski phỉ báng Lê-nin "như một vị thần của bọn nhất thần giáo", nói Lê-nin "chẳng những hạ chủ nghĩa Mác xuống địa vị quốc giáo mà còn hạ nó xuống tới địa vị của sự mê tín trong thời trung cổ hoặc ở phương đông".

Trong thời kỳ đệ tam Quốc tế, tên phản bội Tờ-rốt-sky cũng lợi dụng những khẩu hiệu tương tự như vậy đề nguyên rủa Sta-lin. Hân nói Sta-lin là tên "quân chủ chuyên chế", "cơ cấu quan liêu Sta-lin đã tạo ra sự sùng bái bí òi đối với lãnh tụ, tô thêm cho lãnh tụ những phẩm chất thần thánh".

Bè lũ Ti-tô theo chủ nghĩa xét lại hiện đại cũng lợi dụng những khẩu hiệu tương tự như vậy đề nguyên rủa Sta-lin, nói Sta-lin là "tên độc tài" trong cái "chế độ cá nhân lộng quyền".

Do đó có thể thấy rằng, cái gọi là "chống mê tín cá nhân" do Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Liên-xô đưa ra, là thừa kế của bọn Ba-cu-nin, Cau-ski, Tờ-rốt-sky và Ti-tô, là cái mà họ dùng để chống lại những lãnh tụ của giai cấp vô sản và phá hoại phong trào cách mạng vô sản.

Trong lịch sử phong trào cộng sản quốc tế, bọn cơ hội đã không thể phủ định được Mác, Ăng-ghe-n và Lê-nin bằng cách nguyên rủa, thì Khr-rút-sốp cũng không thể phủ định được Sta-lin bằng cái cách đó.

Lê-nin đã từng vạch rõ, địa vị đặc quyền không thể đảm bảo cho sự nguyên rủa được thành công.

Khr-rút-sốp có thể lợi dụng địa vị đặc quyền của mình để dời thi hài của Sta-lin ra khỏi lăng Lê-nin, song nếu muốn lợi dụng địa vị đặc quyền của mình để xóa nhòa hình ảnh vĩ đại của Sta-lin trong lòng nhân dân Liên-xô và nhân dân toàn thế giới, thì chẳng bao giờ thành công được.

Khr-rút-sốp có thể lợi dụng địa vị đặc quyền của mình để sửa chữa chủ nghĩa Mác—Lê-nin thế này hoặc thế nọ, song nếu muốn lợi dụng địa vị đặc quyền của mình để đánh đổ chủ nghĩa Mác—Lê-nin đã được Sta-lin và những người mác-xít lê-nin-nít trên toàn thế giới bảo vệ, thì chẳng bao giờ thành công được.

Chúng tôi xin gửi lời chân thành khuyên nhủ đồng chí Khr-rút-sốp, mong đồng chí nhận rõ sự lầm lạc của mình, từ con đường hoàn toàn sai lầm quay lại con đường của chủ nghĩa Mác—Lê-nin.

Học thuyết cách mạng vĩ đại của Mác, Ăng-ghe-n, Lê-nin và Sta-lin muôn năm!

2086

008880

NLF	VCD
FILE	SUBJ.
DATE	SUB-CAT
1963	C

2086

Về Vấn Đề Sta-lin, Bài Thứ Hai Bình Luận về Bức Thủ Ngỏ
 của Ban Chấp Hành Trung Ương Đảng Cộng Sản Liên-Xô
 (Article II, Comment on the Open Letter of the Central
 Executive Committee of the Soviet Communist Party), Nhà
 Xuất Bản Ngoại Văn (Foreign Languages Press, China),
 1963.

2086